

ХТО НЕБЕЗПЕЧНІШИЙ — КАТ ЧИ ЖЕРТВА?

Ліза з маленьким сином тікає від чоловіка-тирана. Будинок у глухому провінційному селищі видається чудовим місцем, щоб сховатися. Ліза не підозрює, що колись цей будинок ледь не став могилою для дівчини на ім'я Грейс, яка потерпала від знущань батька — колишнього військового. Ці стіни — свідки моторошного вбивства, таємницю якого поглинуло мовчазне озеро. Жінка відчуває: вона в небезпеці. Проте не знає, що той, хто скоїв цей злочин, усе ще на свободі. Ліза навіть не уявляє, як близько перебуває ця людина і як таємниця будинку на озері пов'язана з тим, що колись вона скоїла...

Роман своєю потужністю здатен змагатися із «Дівчиною в потягу».

The Observer

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8589-7

9 786171 285897

НУАЛА ЕЛЛВУД
СЕКРЕТ ДОМУ НА ОЗЕРІ

НУАЛА ЕЛЛВУД

СЕКРЕТ ДОМУ НА ОЗЕРІ

AMAZON та OBSERVER рекомендують

**СЕКРЕТ
ДОМУ
НА ОЗЕРИ**

NUALA ELLWOOD

THE **HOUSE**
ON THE
LAKE

A Novel

PENGUIN BOOKS

НУАЛА ЕЛЛУД

СЕКРЕТ ДОМУ НА ОЗЕРІ

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
2021 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Е52

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London. The author has asserted her
moral rights. All rights reserved

Перекладено за виданням:
Ellwood N. The House on the Lake : A Novel /
Nuala Ellwood. — Penguin Books, 2020. — 312 p.

Переклад з англійської *Олексія Чупи*

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

ISBN 978-617-12-8589-7
ISBN 978-0-241-98515-1 (англ.)

- © Nuala Ellwood, 2020
- © pexels.com / Cameron Yartz
pixabay.com / dreamypixel
unsplash.com / Малин, обкла-
динка, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2021

Присвячено Артуру та Неллу

На мою думку, не існує для дитини потреби сильнішої,
аніж потреба в батьківському захисті.

Зигмунд Фройд

ПРОЛОГ

Кров.
Це все, про що я можу думати, зіщулено забившись у куток. Я заплющую очі, але однаково її бачу — темну багрянню пляму на свіжому снігу.

Його кров.

Я підіймаюся та визираю у крихітне віконце. Досі падає сніг. Білі пластівці кружляють у повітрі, закриваючи від мене скелю та ліс, що за нею. Усе залишилося таким самим, як і було, і водночас — усе змінилося. Краєвид, що його я колись так любила і який цінувала, зробився тепер безмежно потворним.

Він прогнів. До самого серця.

«Нічого у мене не залишилося, — думаю я, зачиняючи вікно, — нічого, окрім жахливих образів, що вирують в голові».

Протягом останніх чотирьох днів я не промовила ані слова. У серці моєму згасла остання надія. Я залишилася сама, цілковито сама.

Повертаюся углиб кімнати. Ковдри мої лежать там же, де я їх залишила. Спробувала було заснути, але марно. Щоразу, коли я заплющую очі, то бачу його обличчя, і згадую, що саме я втратила.

Любов.

Сім'ю.

Дім.

Це було все, чого я прагнула. Усе, чого потребувала. І поки не стало занадто пізно, я цього просто не усвідомлювала.

Я беру ковдру, стріплюю її. Частинки пилу підіймаються в повітря, вони потрапляють мені в горлянку, і я починаю кашляти. Потім я чую... Стукіт. Він лунає голосніше, і я не одразу розумію, що це стукають знизу. У вхідні двері. Хтось грюкає у вхідні двері. Серце моє починає калатати.

Він повернувся. Я знала, що він повернеться.

Я підбігаю до дверей, що ведуть із кімнати, широко їх прочиняю та, злітаючи по сходах униз, обіцяю собі подумки, що відтепер усе буде добре, що я змінюся на краще. Жодних скарг або суперечок — я буду вдячна за родину, яка в мене є, за людину, яку я кохаю понад усе у світі.

Утім, коли я опиняюся вже біля вхідних дверей, мене вітає жіночий голос:

— Поліція. Відчиніть!

Цей різкий та загрозливий звук, здається, прорізається крізь важкі дерев'яні двері — і я тремчу, застигнувши біля них.

— Відійдіть.

Потім — пауза, після якої двері злітають із петель від потужного удару, і в мій бік кидаються, хапаючи мене за руки, двоє офіцерів у формі — чоловік і жінка.

Це сталося настільки швидко, що я ледве встигаю відхекатися; мене виводять надвір і краєм вуха я чую кілька сказаних ними слів.

В останні миті перед тим, як вони мене забирають,
усе стає нарешті на свої місця. Тиша. Кров. Нічні
жахіття.

Я усвідомлюю, що трапилося.

Це я.

Це я його вбила.

ЧАСТИНА ПЕРША

1

ЛІЗА

9 грудня 2018

К оли наша автівка з'їжджає із траси у плетиво вузьких і покручених сільських доріг, Джо починає кричати. Я викручую ручку гучності радіоприймача майже на повну й щосили чіпляюся руками у кермо, сподіваючись, що біт пісні гурту *Little Mix* його бодай трохи заспокоїть. Ба більше — я сама підспівую їм, наскільки мені дозволяє голос, і взагалі, поводжуся так, ніби усе добре, і ми з моїм маленьким хлопчиком просто вибралися на веселу прогулянку за місто. Я намагаюся не думати про Марка і про те, що він зробить, коли зрозуміє, що ми втекли, але мені всюди лунає його голос. Він звучить просто в моїй голові, перекикуючи музику: «Ах ти ж, хвора на голову курво, — погрозово каже він, — якого біса ти накоїла?» Я роблю ще голосніше, але Марків голос не зникає.

— Хочу до татка, хочу до татка! — продовжує волати Джо на задньому сидінні.

Раптом серце починає калатати важче і сильніше — уже знайомий передвісник серцевих нападів, що дошкуляють мені останнім часом.

Вимкнувши радіо, я повільно видихаю, намагаючись дотримувати техніки, що її навчилася на консультаціях у психолога, на які вони змусили мене ходити.

Вдих. Видих. Вдих. Видих.

— Усе добре, зайчику, — кажу я, коли серце моє заспокоюється. — Мама просто взяла тебе у велику і цікаву подорож. Ми їдемо на село, там будуть овечки, корівки та ще безліч усякої цікавої всячини, і ми мешкатимемо у гарному будинкові! Обіцяю, тобі сподобається.

Я дивлюся на його обличчя у дзеркалі заднього виду. Його великі блакитні очі почервоніли від сліз. Нижня губа дрібно тремтить; він відвертає голову й дивиться у вікно.

— А ну, Джо, — промовляю я якомога енергійнішим голосом, — перевірмо, чи не видно у вікно це якоїсь овечки?

Але поля обабіч дороги порожні, а паркани вкриті грубим шаром паморозі. Ані овець, ані коней — узагалі, жодних ознак життя. Їдучи цією пустельною місциною, я відчуваю, як усередині мене все холодне від страху. Якого біса ти робиш, Лізо...

«Просто розвернися і повертайся додому, — кажу я сама собі. — Ти не мусиш через усе це проходити. Ще не пізно все виправити».

Але потім я згадую спотворене ненавистю обличчя Марка і думаю про аркуш паперу в моїй сумці з намальованим маршрутом до місця, де можна буде

сховатися. Я багато місяців ховала цей папірець — тепер настав час його використати.

Тільки ось тепер, коли я вже у дорозі, мене долають сумніви. Коли я виїжджала, то була впевнена в тому, що роблю, на сто відсотків, але тепер чую у своїй голові голос мого батька — голос прагматичний та розумний.

«Ніщо не дістається просто так, Лізо».

І якась частина мене знає, що його правда. Невже я щойно припустилася найбільшої помилки у своєму житті?

— Не хочу з тобою! Хочу до тата!

Голос Джо вириває мене із задуми, і, хоча його слова боляче ранять мене, я розумію, що вибору мені не залишилося. Я мушу зробити це. Іншого шляху немає.

Я щосили тримаюся за кермо, аж раптом перед нами з'являється дорожній знак. «Гарроубі». Я впізнаю назву цього села — її написано на моєму папірці. Звучить дуже банально, але коли я повертаю ліворуч, то бачу, що «село» насправді являє собою кілька старих халуп із ганками, з коминів яких клубочиться в небо дим. У повітрі висить сірий туман, ми проїжджаємо повз оброблений вапняком міні-маркет із газетною стійкою та старими різдвяними декораціями біля входу. Там же стоїть схожий на примару надувний сніговик. І раптом я здригаюся усім тілом, пригадавши Різдво 2016-го — крики та кров, ціле море крові; відтоді у мої кістки назавжди в'ївся страх, і мені стало остаточно зрозуміло, у якому жахливому становищі я перебуваю.

— Джо, а ну, дивися хутчіше, — кажу я, показуючи пальцем у вікно та відчайдушно намагаючись

говорити весело. — Бачиш, який сніговик? Оце він смішний, не?

— Хочу до татка! — кричить малий у відповідь. — Де татко?

Мені від цих слів крається серце. Я хочу кричати йому, що я — його матуся, що я люблю його понад усе на світі! Але йому це байдуже, тому я лише заспокійливо шикаю на нього, після чого вимикаю радіоприймач і вмикаю придбаний учора диск із казками.

Спершу лунає жвава мелодія, а потім — тихий голос з американським акцентом починає читати «Там, де живуть чудовиська»¹. Коли я була маленька, це була моя улюблена книга; сподіваюся, Джо вона також сподобається. Раптом він припиняє плакати.

— Ну що, так краще? — цікавлюся я за кілька хвилин, не зводячи очей з дороги.

Але він не відповідає. Він повністю занурений у слухання.

— Дякую тобі, Господи, — шепочу я, вдячна за тишу.

Ми були на краю села. Небо темнішає, праворуч з'явилися будиночки з червоної цегли. Під'їхавши ближче, я бачу на дерев'яному знаку написані чорною фарбою слова «ДЕНЬ УСІХ СВЯТИХ» і чоловіка, який стоїть перед входом до церкви.

Священник. Коли ми проїжджаємо повз нього, я ловлю на собі його погляд і пригадую, як востаннє відвідувала каплицю, а мої руки були вкриті саднами.

---

¹ «Там, де живуть чудовиська» — дитяча книжка з картинками американського письменника та художника Моріса Сендака.

Від цього моєю шкірою пробігає мороз. Я відганяю ці спогади й зосереджуюся на дорозі. Навігатор сказав, що мені потрібно проїхати цією дорогою за село ще зо п'ять кілометрів, хоча я більше покладаюся на слова із записки, що врізалися мені у пам'ять. «Вийдеш просто до озера. Його неможливо пропустити».

Коли я їду вузькою дорогою, пагорби обабіч мене височіють, начебто розгорнуті сторінки книжки-розкладачки. Небо стає темно-сірим. Западає ніч. Не видно ані будинків, ані людей. Навіть жодного автомобіля не їде назустріч. Мою грудну клітку розпирає від тупої паніки, я відчуваю, як вона підіймається аж під горло. Я зосереджуюся на м'якому голосі з аудіодиска, що описує диких чудовиськ та їхнє страшне ревіння, і раптом мені знову стає ніби шість років, і я ніби знову згорнулася клубочком на канані біля тата, а він читає мені історію про молодого хлопця, який вирушив у далеку подорож морем.

Ці спогади заспокоюють мене, я сідаю рівно та зосереджуюся на дедалі сильніше розбитій та вибоїстій дорозі. І ось раптом, коли ми виїжджаємо на вершину пагорба, переді мною з'являється він — безкрай чорної води. Я під'їжджаю. Буцімто просто з озера виростає та набуває форми тінь — і я бачу високу будівлю із чорного каменю, із заграбованими вікнами. «Цього просто не може бути», — думаю я, пригальмовуючи біля озера. Цей будинок зовні нагадував в'язницю або одну з тих психушок, де замикали людей у Вікторіанську епоху. І очевидно, що там багато років не ступала нога людини — будівля майже повністю розвалена. Я дістаю записку зі своєї

сумочки й читаю, молячись, аби виявилось зрештою, що я просто не туди звернула.

Я дивлюся у вікно. Біля дверей висить табличка, але світла для того, аби зрозуміти, що там написано, бракує. Я складаю записку та повертаю її до сумочки.

— Дві хвилинки, Джо, — кажу я, обертаючись до нього.

Він швидко заснув, притулившись щокою до свого затяганого іграшкового зайця.

Обережно, намагаючись його не розбудити, я відчиняю двері та виходжу назовні. Повітря холодне, лютує кусючий вітер. Я застібаю пуховика, підходжу до будівлі. Згадуючи нашу з нею останню розмову, відчуваю, як мені судомить живіт. Усі казали, що їй геть зірвало дах. А що, як усе це якийсь божевільний жарг?

На краю озера розбита пристань. Біля неї бовтається, похитуючись на вітрі, старий гребний човен. Бам, бам, бам. Від цього звуку шкіра моя вкривається сиротами, і я поспішаю до будинку.

Зблизька він здається ще більшим — велетенське страхопудало, що нависає наді мною, немовби корабель. Вікна темні, із товстим шаром грязюки, а просто переді мною — важкі дерев'яні двері із мідним молотком посередині. Табличка, яку я бачила з машини, теж була вкрита грубим шаром бруду. Я роблю крок уперед, витираю її тильною стороною руки й читаю ім'я, написане схожим на дитячий почерком.

«Ровен-Айл». Це він. Це — той будинок.

І я чи то кроком, чи то бігом повертаюся до машини. На щастя, Джо все ще спить на задньому сидінні. Я відчиняю дверцята з боку водія і плюхаюся на своє сидіння. Треба потрібно просто ввімкнути двигун

і забиратися звідси геть. Оце було б розумне рішення. Але потім я замислююся над тим, що я накоїла і як сильно розгнівається Марк. Вороття мені немає.

Ні, тільки не до того пекла. Я намагаюся варіювати інші варіанти. Готелі. *V&B*. Але це — короткострокове рішення, до того ж, ураховуючи вартість номерів, грошей мені вистачить усього лише на кілька днів. Словом, інших варіантів у мене немає. Іншого виходу — також.

Я обертаюся і дивлюся на свого хлопчика, який спить на задньому сидінні, його м'які, світлі вії визирають з-за фіранки золотих кучерів. Я його люблю так сильно, що мені аж болить. Я — його мати і маю перебувати з ним поруч, мушу його захистити.

2

СОЛДАТ

Ровен-Айл, 2002

Це буде мій перший запис у цьому блокноті. Мені було дозволено записувати свої досягнення як елітного солдата. Ви можете вирішити, що якщо я солдат, то повинна жити з іншими солдатами в таборі або десь у пустелі, де люди скидають бомби. Але я не така, як інші солдати. Почнімо з того, що я не доросла людина, я — дівчинка. У мене чорне волосся та чорні очі, а мешкаю я у великому старому будинку, з якого видно озеро. Це не один із тих гарних будинків, як маєток Міззелтвейтів або «Зелені дахи», про які я дізналася з книжок у пересувній бібліотеці.

У цьому будинку годі шукати чистих білих віконниць або вишуканих меблів. Це — темний будинок зі старими дерев'яними балковими перекриттями та кам'яною підлогою. Меблів тут у нас також небагато, лише найнеобхідніше. Утім, Серж каже, що більше нам і не треба.

Серж — це мій батько, але я називаю його «Сержем», бо саме таке звання він мав, коли служив у тій штуці, що називається SAS¹. Його справжнє ім'я — це СЛУЖБОВА ТАЄМНИЦЯ, хоча я сказала йому, що я добре зберігаю таємниці та нікому не скажу.

Словом, на чому я зупинилася? Ах, так. Будинок. Що ж, я тут мешкала все своє життя і нічого, окрім нього, не знала. І хоча мені подобається читати про симпатичні будинки у тих бібліотечних книжках, свій будинок я б не проміняла на жоден інший у цілому світі. Він може здаватися не таким уже і привабливим, але ми вміємо створити у ньому затишок, особливо взимку, коли Серж витягає старі шкури тварин. Мені подобається сидіти перед багаттям, закутавши у шкури свої ноги, і слухати, як Серж читає мені вголос мою улюблену книжку «Вітер у вербах»². Це — мої улюблені миті: коли надворі стає холодно, а ми гріємося в будинку, слухаючи казки містера Рета, містера Жабса, містера Крота і містера Борсука — моїх найкращих друзів. «Як це ти можеш із ними дружити, — питаєте ви, — якщо вони не справжні?» Але, бачте, в цьому-то і справа, Серж робить їх справжніми,

---

¹ SAS — *Special Air Service*, головний підрозділ Сил спеціальних операцій Британської армії.

² Дитячий фентезійний роман шотландського письменника Кеннета Грема.

скільки я себе пам'ятаю. Коли він читає уривки від імені Борсука, то надягає окуляри, а голос його робиться низьким та серйозним, так що я у своїй уяві чітко бачу старого борсука. Я бачу його з книжкою в руках, тому що він — розумний, той містер Борсук, або ж «добряче начитаний», як любить казати Серж.

Коли ж він читає від імені містера Жабса, то сідає рівно та випинає груди. І я хихочу, тому що він уже ніякий не Серж, він — дурний Жабс, що або ходить павичем по своєму маєткові «Тод-Голл», або ганяє сільськими вуличками на своїй швидкій маленькій машині.

— Біп-біп! — вигукує Серж, сидячи на стільці та вдаючи, ніби тримає кермо. — А ну, геть з дороги!

І тоді я, ніби за помахом чарівної палички, опиняюся з ним на дорозі, моїм волоссям грає вітер... хоча я ніколи у своєму житті не сиділа в машині.

Як я вже казала, Серж умів перетворити вигадку на реальність.

Хоча тут у нас не лише казочки та солдатське життя. Серж також стежить за тим, аби я здобула те, що він називає «належною освітою». Під цим він має на увазі, що я повинна навчитися важливих речей, речей, які мені допоможуть, коли я стану дорослою. Серж каже, що інші діти ходять до школи та вивчають те, що хоче уряд. «Так вони контролюють їх, — каже він, — так вони тримають їх на повідці, тому вони не ставлять питань і не починають революцій». Я не зовсім розумію, що таке революція, хоча Серж каже, що зараз би цій країні вона не завадила.

Так чи інакше, Серж учив мене добре. Я знаю напам'ять граматичні таблиці, а коли продаю яйця,

що їх відкладають наші кури, то вправляюся в арифметиці. Ми встановлюємо перед будинком невеличку ятку, а біля воріт ставимо знак, на якому написано, що тут можна купити свіжі яйця. Ми продаємо їх по £2 за десяток, і, за словами Сержа, це вигідна угода. Я відповідаю за обслуговування клієнтів, оскільки Серж говорить з людьми не любить, тому я повинна вміти добре порахувати, скільки їм давати решти й усяке таке. Серж каже, що у школі я б так швидко рахувати не навчилася.

Серж навчив мене читати, коли мені виповнилося три роки. Читати я люблю. Це моє улюблене заняття, якщо не брати до уваги солдатської муштри. Коли я читаю, то в мене виникає відчуття, ніби я подорожую світом, навіть не виходячи за межі своєї кімнати. Я просто розгортаю книгу — й опиняюся в Америці чи Китаї, Індії чи Африці, а коли я закінчую читати оповідання, то відчуваю, ніби насправді перебувала у тих місцях, відчуваю пекуче африканське сонце на своїй шкірі або запах спецій на індійському базарі. Я розповіла про це Сержеві, а він відповів, що світ — це дуже небезпечне місце, і добре, що ми сидимо тут. Я знаю, що він має рацію, але по-тайки бажаю опинитися під палючими променями справжнього африканського сонця або пірнути у річку Ганг. Можливо, одного дня так і станеться.

Що ж, наразі Серж каже, що в цьому будинкові ми у безпеці. Доки ми тримаємося одне одного, ніхто нас не дістане. Люди в селі лихі, їх краще уникати. Я бачила їх, бачила, як вони дивляться на нас. Одного разу ми зайшли до крамниці, бо Серж продав овечу шкуру і розжився грошенятами; він хотів

залишити на дошці оголошень записку, що у нас тепер можна купити не лише курячі яйця. Але щойно ми зайшли всередину, жінка, якій ця крамниця належала, почала нас виганяти. Вона заявила, що залишити записку на дошці оголошень — це дуже дороге, а потім сперлася руками на ту штуку, що, як розповів мені Серж, називається «касою» — у ній вона тримала гроші.

— От дурепа, — сказав мені Серж, коли ми поверталися додому, — вона вирішила, що ми хочемо її пограбувати. Хіба ж вона не знає, що у нас є все необхідне?

Після цього ми до крамниці не заходили. Ми почали ставити свою ятку із яйцями та маленьку коробочку для грошей. Серж сказав, що наші яйця свіжіші, ніж те сміття, яке привозять до крамниці, і він сподівається, що тій жінці ніколи в житті більше не пощастить. А я була згодна з ним, оскільки того дня вона дивилася на нас дуже неприязно. Від цього її погляду я почувалася так, ніби ми із Сержем — погані люди. А це не так. Ми — хороші. Ми просто не такі, як вони.

Словом, у цьому будинку я можу робити, що заманеться, от тільки нагору підійматися не можна — Серж каже, що підлога там стара і прогнила, а грошей, аби її відремонтувати, у нас немає. «Ходити там небезпечно», — каже він. Утім, одного разу я туди таки зазирнула, ще як була маленькою, та сходи були такі розхитані й непевні, що я, боячись провалитися, прожогом кинулася вниз. Мені дозволено грати на задньому подвір'ї — там у нас є сад, із якого видно пагорби та ліс, хоча до лісу мені можна ходити тільки разом із Сержем. Це — правило. Та й до

села ми не часто навідуємося. Але мене і так туди не дуже тягне — надто після того, що трапилося тоді у крамниці. Зрештою, і в будинку є клопіт. Навіть коли надворі стає холодно, я маю багато хатніх справ, а якщо Серж раптом побачить, що я б'ю бомки, він миттю знаходить мені роботу: начистити черевики до завтрашніх маневрів або заряджати та знову розряджати рушниці. «Треба бути готовим до всього» — так каже Серж.

А сьогодні я відчула це; відчула, як воно — бути справжнім солдатом. Сьогодні мій день народження, одинадцятий день народження. Зазвичай я починаю на свій день народження в'язати пару теплих шарпеток на зиму. Серж приносить мені вовну, що обібрав з кущів терену, які ростуть по краях поля, де пасуться вівці. Він загортає її у пакуночок, зав'язує мотузкою та приносить до моєї кімнати разом із такою домашнього вівсяного печива та склянкою козячого молока. Так було завжди — на кожен мій день народження, починаючи з п'яти років, відколи я навчилася в'язати.

Але цього разу все було інакше. Замість вовни я отримала в подарунок цей блокнот, і Серж сказав, що я повинна писати в ньому щодня, що це як бортовий журнал — штука, яка не завадить жодному доброму солдатові. Також він сказав, що сьогодні — дуже важливий день, який я запам'ятаю на все життя.

І він мав рацію. Це був гарний день. Тому що сьогодні я вперше вбила.

Усе почалося ще затемна. Серж розбудив мене раніше ніж зазвичай, близько 4-ї ранку. Він не дав мені навіть роздивитися подарунок як слід — сказав,

що нам треба поквапитися, що це найкращий час для цього.

— Ти маєш застати їх, коли вони щойно прокинулися, — сказав він. — Заскоч їх зненацька.

Мені хотілося залишитися у ліжечку. Надворі було зимно, і їхати до лісу бажання зовсім не було. До того, це був мій день народження, а зазвичай цього дня Серж дозволяв мені спати допізна. Отже, я сховалася із головою у свій спальний мішок і сказала йому забиратися геть. Це була погана ідея. Перш ніж я вимовила ці слова, я вже чудово знала, що він мене покарає за непокору — попри те що в мене сьогодні день народження. Утім, він нічого не сказав. А це — завжди недобрий знак. Я почула, як він вибігає з кімнати.

Визирнувши зі спальника за хвилину або близько того, я побачила, що він стоїть наді мною з відром води. І перш ніж я встигла знову сховатися, він вилив його на мене.

Відчуття було таке, ніби мене одночасно вкололи сотнями маленьких холодних ножів. Я закричала та зіскочила з ліжка. Серж сказав, що це буде мені уроком. І що втома — це не відмазка. І що коли він був на великій війні, то одного разу блукав шість днів пустелею зовсім без сну. І що він не міг зупинитися, бо виконував певну місію, і що від того, як він її виконає, залежали інші люди.

— Щоб я ніколи більше не чув від тебе, що ти «втомилася»! — сказав він. — Ти мене чуєш?

Я відповіла, що чудово його чую. Він якусь мить дивився на мене, намагаючись переконатися, чи я справді маю на увазі те, що сказала, а потім вийшов, аби я могла висушитися і перевдягнутися.

А вже за десять хвилин я йшла за ним через болото у бік лісу. Темно було — хоч ти в око стрель. Серж ішов уперед, поклавши свою рушницю на згин ліктя. Я бачила, як поблискує у місячному світлі метал. Я знала, що не загублю його, якщо не відводитиму погляду від цього блиску. Я не боялася. Не тоді. Попри те, що постійно було чутно якісь шуми, я знала, що це просто звуки лісу: це створіння, що не сплять уночі, блукаючи довкіл у пошуках їжі. Мене вони не лякали. Завдяки звукам, що вони їх видавали, я почувалася в безпеці.

А були ще й інші шуми — я їх не чула, натомість чув Серж. Крики та зойки людей, які, за його словами, він приніс додому з пустелі. Іноді він кричить у відповідь, а іноді затуляє вуха руками та сильно кривить обличчя. Я знаю, що коли він чує ці голоси, краще до нього не заговорювати, але намагаюся перебувати поруч, аби він знав, що він у безпеці, що він не сам.

Гадаю, деяким людям може бути мене шкода. Мовляв, я живу тут із Сержем, аби йому була компанія. Я знаю, ми живемо не так, як інші. Не так, як живуть люди, про яких я читала у бібліотечних книжках. Ті люди мешкають у великих розкішних маєтках із прислугою або в симпатичних котеджах із милими фіранками на вікнах, у яких завжди є матусі, які печуть торти та співають діткам колискові на сон прийдешній. І на те, як жив Серж, коли був маленьким, це також не схоже — а мешкав він у такій штуці, що називається «бунгало», розташована на схід звідси; і на те, як жила моя мама, яка померла в пустелі, — під палючим сонцем, харчуючись зі спільного великого круглого столу, як на її фотографії, — це також не схоже.

Але мене таке життя влаштовує. Я б його ні на що не проміняла. І хоча ми живемо далеко від решти людей, я ніколи не почуваюся самотньою, бо насправді це місце сповнене життя. Навіть о четвертій ранку, хоча ми із Сержем були єдиними людьми в лісі о цій порі, я відчувала присутність життя довкола себе. Спробую описати вам це так, ніби я досі перебуваю там, у лісі. Чути тихе цвірінкання. Це співає жайворонок. Він сидить на верхівці букового дерева, мов якийсь генерал, що роздає накази своїй армії. Потім, заглиблюючись у ліс, можна почути шурхіт листя та скрегіт кігтів. Ось лисиці, які примостилися до сну у живоплоті. Їх двоє. Лис та лисичка. Він — великий та жорстокий, із дикими очима, хижий; вона ж — тендітна і майже приручена. Іноді, коли надходять сутінки, вона наближається до будинку. Одного разу я чистила овочі до вечері, тоді вона підійшла просто до дверей. Лисиця була такою схудлою, що мені стало їй шкода, я простягнула їй невеликий шматочок картоплі, а вона підійшла і взяла його з моєї руки. У неї, у цієї лисиці, добрі очі. Бурштинові очі. Як у моєї мами, яка померла в пустелі.

Утім, я відійшла від теми, як каже Серж. Розводжу оце теревені про лисиць, тоді як мала би занотувати одну дуже важливу річ.

Було так.

Після того як я почула лисиць, ми заглибилися ще на кілька метрів у ліс. Серж ішов попереду, а тоді раптом зупинився, обернувся до мене та підняв рушницю. Зовсім трохи, але достатньо, аби я побачила.

Його обличчя в місячному світі було зовсім біле, він не відривав від мене очей.

— Готова? — запитав він.

Але я не була готова. Мені було страшно. Ноги підкошувалися, мене почало нудити. Серж знає мене краще, ніж я сама себе знаю, він побачив, що я злякалася. Він опустив рушницю і почав повільно наближатися.

Потім він поклав її на землю і став біля мене на коліно. Його обличчя було тепер лагіднішим.

— Подивися на небо, — сказав він. — Що ти бачиш?

Я зробила, як він мені сказав. Над лісом висіло, ніби велетенське обличчя, біле коло.

— Лише місяць, — відповіла я.

— Справді, — промовив Серж. — Місяць. І знаєш що?

Він говорив так тихо, що мені довелося нахилитися до нього ближче, аби почути.

— Місяць не боїться, — сказав він. — Бачиш?

Мені ніколи не спадало на думку, що місяць може щось там відчувати, але я кивнула.

— Місяць, — пояснив він, дивлячись на небо, — продовжує світити сильніше та яскравіше, навіть якщо він сам-один на всьому великому небі. Розумієш?

— Гадаю, так, — відповіла я.

— Ти повинна стати схожою на місяць, — продовжив він, піднявши із землі рушницю та подаючи її мені. — Ти повинна бути сильною, яскравою та хороброю.

Я взяла рушницю до рук.

— А тепер, — сказав він підіймаючись, — я питаю ще раз. Ти готова?

— Готова, — відповіла я.

Але мої ноги тремтіли.

— Будь спокійна, — промовив він. — І пам'ятай, що я тобі сказав.

Ми вирушили далі — ставало дедалі темніше, мені навіть довелося помігати, аби очі звикли до плямистого світла. Я відчувала, що Серж невідступно слідує за мною, але не зводила очей із землі під ногами, намагаючись помітити якийсь рух. Мені тоді здавалося, ніби вуха мої широко розкрилися. Кожен звук, навіть якщо це просто десь хруснула гілочка або затріпотіли на дереві наді мною пташині крила, лунав мені вибухом.

Ми із Сержем знали цей ліс як свої п'ять пальців і могли пройти ним, заплющивши очі. Але цього ранку все було інакшим. Утім, можливо, це я змінилася. За словами Сержа, одинадцять років — це добрий вік; вік, коли ти бачиш світ таким, яким він є.

І тієї миті я побачила те, чого ми шукали.

Вона з'явилася нізвідки. Мала вгодоване тіло із брудно-коричневим хутром та чорні очі. Вона звела на мене погляд — і я завмерла на місці, немовби вкопана. Я чула, як затамував подих у мене за спиною Серж. Він не зронив ані слова, я чула у своїй голові його голос; він підказував мені, що і як робити.

— Тримай рушницю міцно, але ніжно. Так, ніби тиснеш руку достойній людині.

Ну, що вам сказати... це не так уже й легко зробити, коли вся тремтиш від холоду і страху, але я не відводила від неї погляду й намагалася заспокоїтися.

— Приготуйся до пострілу.

Я вперла приклад рушниці у плече і не спускала зі здобичі очей. Потім, утиснувшись рушницею в щок, прицілилася. У голові моїй лунали слова Сержа:

— Знімай із запобіжника, не заплющуй очей.

Я знала, що трапиться далі. Гучний вибух. А коли ти це знаєш, то єдине, чого тобі хочеться, — заплющити очі, відмежуватися від цього. Я відчувала, що мої очі мимоволі заплющуються, але змусила себе тримати їх розплющеними.

— Не випускай цілі із поля зору.

Я поглянула на неї. Можливо, вона щось відчувала. Її оченята бігали ліворуч-праворуч. Потім вона раптом завмерла, як одна з тих крижаних статуй з моєї книжки про Нарнію. У себе над вухом я почула шепіт Сержа:

— На рахунок «три».

І я, зрививши глибокий вдих, почала відлік.

— Один.

Зігнутий палець торкнувся пускового гачка.

— Два.

Серце моє калатало так швидко, що, здавалося, зараз проламає мені грудну клітку.

— Три.

Звук пострілу був такий потужний, що ледве не звалив мене з ніг. Я хитнулася назад і махнула рушницею.

Підбіг Серж, вихопив у мене із рук зброю.

— Господи Ісусе, дитино, обережніше! — крикнув він. — У тебе в руках вогнепальна зброя, а не іграшка!

На якусь мить я забула, де стою. У вухах відлунням гримів постріл, мені зробилося млосно. А потім я побачила, як Серж іде у бік здобичі, отямилася та пішла слідом за ним на галявину.

— Я... влучила в неї? — запитала я.

Серж пригнувся над місцем, де впала тварина, але її тіло закривала від мене його довга вовняна шинель.

— Серже? Я влучила?

Він обернувся — і серце моє впало у п'яти. Я впізнала цей вираз у його очах. Розчарування.

Він похитав головою.

— Ти вистрілила їй у ноги, — сказав він. — Її паралізувало, але вона досі жива.

— Вона не може бути живою! — закричала я.

Це було неможливо. Я ж дотримувала всіх вказівок Сержа.

— Нічого страшного, — сказав він.

Він промовив це якомога лагіднішим голосом, бо чудово бачив, як я засмутилася.

— Це був твій перший раз. Тут потрібен досвід.

— І що ми з нею зробимо? — поцікавилася я.

— Треба позбавити її страждань, — сказав він. — Вона не виживе із такими ранами.

— Що ж, — сказала я. — Роби те, що маєш робити.

У відповідь Серж подивився на мене і похитав головою. На його обличчі знову з'явився похмурий вираз.

— Ні, — заперечив він. — Це — твоє вбивство. Добити її повинна ти.

Звісно, я перелякалася, але потім я подумала про самотній місяць у безкрайньому нічному небі, подумала про Сержа, який ішов пустелею без сну, потім на якусь мить згадала про маму, яка померла в пустелі, та лисицю із бурштиновими очима, але цих двох останніх я швидко прогнала зі своїх думок. Тоді я нахилилася і звернула їй шию — так Серж робить із курчатами, яких ми тримаємо в саду.

Коли все скінчилося, ми мовчки повернулися до будинку. Мої руки були в крові, а повітря навколо

нас пахло м'ясом та металом. Підійшовши до дверей, Серж погладив мене по плечу і сказав, що я трималася молодцем.

Того вечора ми приготували кролика. Серж сказав, що це мій святковий бенкет. Він налив нам свого домашнього пива, а потім підняв свою склянку та виголосив тост:

— За здобич переможця!

Серж каже, що м'яса поїсти нам вистачить на п'ять разів. А потім кістки підуть на суповий набір, з якого ми приготуємо обід ще разів зо п'ять.

«Ті, хто виживає» — так називає нас Серж. Ми вдвох самотньо живемо за містом, кидаємо виклик світу й перемагаємо. І сьогодні, принісши додому цього кролика, я почувалася переможцем. Я можу пишатися собою — і Серж також.

3

ЛІЗА

Протягом якогось часу я сиджу, намагаючись зібрати до купи свої думки. У мене за спиною тихенько посопує Джо. Я кидаю погляд на годинник, умонтований у приладову панель — 16:00. Незабаром сутеніє. А про те, аби досліджувати цей будинок у темряві, годі навіть і думати. Я дістаю з бардачка батьків ліхтарик, відчиняю дверцята автомобіля і знову йду до будинку.

Коли мої руки схопили цей ліхтарик, і з нього полилося переді мною заспокійливе світло, мені раптом примарився образ мого батька, що прогулюється

у своєму довгому чорному пальті кладовищем «Гайгейт». Він якось привів мене на те кладовище напередодні Гелловін, аби «я відчула дух свята». Я посміхаюся, згадуючи його кругле рожеве обличчя, що визирало з-під капюшона його пальта, коли він стояв біля статуї Карла Маркса.

— Френку, ти анітрохи не страшніший за мокре листя салату, — посміювалася мама, коли батько спускався сходами у своєму наряді.

І вона мала рацію. Але татові було до цього байдуже. Справді велике значення для нього мало те, аби кожне свято — чи то Гелловін або Ніч багать, чи то Різдво або мій день народження — відзначали, і воно було особливим. Коли тебе люблять так, як любили мене в дитинстві, то почуваєшся непереможною, і жодним у світі жахам тебе не здолати. Ти — під захистом.

«От би тато був тут», — думаю я, освітлюючи вхідні двері будинку ліхтариком, — він би знав, що робити. Він завжди знав, що робити.

Двері вкрито брудом та павутинням. Дотримуючи вказівок, які я знайшла у записці, я повертаю ручку та навалююся на масивні дерев'яні двері плечем. Вони трохи подаються, хоча і ледве-ледве. До моєї шкіри чіпляється павутиння, як той набридливий бур'ян, що раніше ріс у саду в моїх батьків у Гайгейті. Я витираю руки об джинси, потім навалююся на двері ще раз, поки вони нарешті відчиняються із різким, скрипучим звуком.

І ось я стою, вдивляюся у темряву, і мене переповнює дивне відчуття. Начебто крихітні голочки поколюють шкіру. Я заплющую очі та подумки загадую

ЗМІСТ

Пролог	9
Частина перша.....	12
Частина друга	195
Частина третя	273
Частина четверта.....	282
Епілог	309
Подяки	315

Літературно-художнє видання

ЕЛЛВУД Нуала
Секрет дому на озері
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. М. Шелест*
Редактор *О. М. Журенко*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. В. Немировська*

Підписано до друку 12.02.2021.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 2000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля».
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
  - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
  - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Еллвуд Н.

Е52 Секрет дому на озері : роман / Нуала Еллвуд ; пер.
з англ. О. Чупи. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2021. — 320 с.

ISBN 978-617-12-8589-7

ISBN 978-0-241-98515-1 (англ.)

Ліза з маленьким сином тікає від чоловіка-тирана. Будинок у глу-
хому провінційному селищі видається чудовим місцем, щоб сховати-
ся. Ліза не підозрює, що колись цей будинок ледь не став могилою
для дівчини на ім'я Грейс, яка потерпала від знущань батька — ко-
лишнього військового. Ці стіни — свідки моторошного вбивства,
таємницю якого поглинуло мовчазне озеро. Жінка відчуває: вона
в небезпеці. Проте не знає, що той, хто скоїв цей злочин, усе ще на
свободі. Ліза навіть не уявляє, як близько перебуває ця людина і як
таємниця будинку на озері пов'язана з тим, що колись вона скоїла.
Те, про що неможливо забути.

УДК 821.111